

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ledning af Steen Tinnings spørgsmål nr. S. 1620, der lyder således:

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt medlemmer af Team Danmarks bestyrelse var bekendt med, at Team Danmarks direktør efter sin tiltræden den 1. september 1985 udførte arbejde for DIF-TV frem til den 9. februar 1986?«

Ved skrivelse af 25. juni 1986 gav Team Danmarks bestyrelsesformand, amtsborgmester Per Kaalund, en redegørelse i anledning af Steen Tinnings spørgsmål nr. S 1013.

Redegørelsen blev forelagt på et bestyrelsesmøde i Team Danmark den 4. august 1986, hvor samtlige bestyrelsesmedlemmer med undtagelse af Carsten Haurum tilsluttede sig redegørelsen.

Idet vi henviser til formandens redegørelse, hvor spørgsmålet for så vidt er besvaret, skal nedennævnte bestyrelsesmedlemmer udtrykkeligt oplyse, at de ikke var bekendt med, at Team Danmarks direktør efter sin tiltræden den 1. september 1985 udførte arbejde for DIF-TV, før i foråret 1986, hvor arbejdet var ophørt den 9. februar 1986.

Per Kaalund *Carsten Haurum*

Kurt Trangbæk *Carl Nielsen*

Arne Garnell *Niels Thygesen*

Leif C. Mikkelsen

Spm. nr. S 1621

Til justitsministeren (18/8 86) af:

Thoft (SF):

»Hvilke principielle grunde taler for, at folketinget ikke kan få oplyst antallet af afsagte kendelser fra domstolene for indgreb i meddelelsesfriheden, telefonaflytninger og rumaflytninger, når politiets årsberetning i øvrigt indeholder meget detaljerede statistikker om politiets mange opgaver?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgsmål fra folketingets retsudvalg vedrørende beslutningsforlag nr. B 71, spørgsmål 12 og 13, hvori udvalget anmoder om at få oplyst det skønsmæssige antal telefon- og rumaflytninger i 1985, oplyser ministeren, at han af principiel-

le grunde ikke finder, at han bør give sådanne oplysninger. Men da der ifølge samme svar beskikkes advokat og afsiges domstolskendelse i forbindelse med disse sager, og da de undersøgte efterfølgende har krav på besked herom, og da politiet og domstolene i øvrigt fører en overordentlig detaljeret statistik over forskellige kategorier af afgørelser og lovovertrædelser m.v., er det mig helt uforståeligt, hvorfor retsudvalget ikke har kunnet få de ønskede oplysninger. Men antallet af disse indgreb i borgernes grundlovssikrede rettigheder er måske så højt, at ministeren er ængstelig for reaktionen i offentligheden.

Er de »principielle grunde« udtryk for ministerens angst for at tage en demokratisk debat om de hemmelige tjenesters arbejdsmetoder på baggrund af faktisk viden om, hvilke principper disse tjenester anvender i deres arbejde, og i hvilket omfang de grundlovssikrede rettigheder tilsidesættes af domstolene?

Svar (29/8 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som jeg tidligere har givet udtryk for, finder jeg i overensstemmelse med hidtil fulgt mangeårig praksis ikke at kunne give oplysninger om antallet af de af politiets efterretningstjeneste foretagne efterforskningsskridt. Ifølge sagens natur kan der således ikke i detaljer gives oplysninger om den virksomhed, der udføres af politiets efterretningstjeneste. Ligeledes vil det være forbundet med sikkerhedsmæssige betænkeligheder og vanskeliggøre efterretningstjenestens arbejde, såfremt der meddeles oplysninger om det konkrete omfang af den udførte efterforskningsvirksomhed.

Kontrollen med de iværksatte efterforskningsskridt udøves i hvert enkelt tilfælde af domstolene i henhold til retsplejelovens regler, herunder bestemmelserne om advokatbeskikkelse. Jeg finder denne kontrolordning betryggende.

For politiet i øvrigt kan det oplyses, at der i strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023 fra oktober 1984 er gengivet omfanget og arten af politiets anvendelse af indgreb i meddelelseshemmeligheden. Med hensyn til indgreb i meddelelseshemmeligheden, som foretages efter begæring af politiets efterretningstjeneste, fremgår det af betænkningen,